

handling, henvises til Prøvelse i et Udvalg paa 15 Medlemmer.

Formanden: Der er nu stillet Forslag om, at Sagens anden Behandling standses, og at Sagen henvises til et Udvalg paa 15 Medlemmer. Det er herom, Forhandlingen drejer sig, men hvis ingen gør Indsigelse, betragter jeg Forslaget som vedtaget. (Ophold). Det er da vedtaget.

Jeg anmoder under Hensyn til den Hast, Sagen har, Tingets Grupper om at indrette sig paa, at dette Udvalg kan vælges i Slutningen af dette Møde.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Fortsættelse af første Behandling af Forslag til Lov om Tillægsbevilling for Finansaaret fra 1. April 1923 til 31. Marts 1924.

Forhandlingen genoptoges.

Pürschel: Da jeg første Gang havde Ordet under denne Forhandling, berørte jeg Spørgsmaalet om fremmedes Ejendomsopkøb her i Landet, et Spørgsmaal, som jo navnlig har Interesse nede i Sønderjylland. Siden da har jeg været til en Række Møder dernede og overalt mødt en meget stærk Stemning for og en stærk Følelse af Nødvendigheden af atter at samle sig om den Opgave at bevare dansk Ejendom paa danske Hænder. Desværre er det lille Samfund dernede paa mange Punkter økonomisk slet stillet som Følge af Efterkrigstidens Virkninger, men man har, som sagt, Opmærksomheden henvendt paa Opgaven, og der bliver sikkert gjort, hvad der fra Befolkningens Side kan gøres for at gribe ind paa dette Punkt. Vi hørte fra vor Side med stor Glæde Statsministerens Udtalelse om, at Regeringen overvejer Forholdsregler til Støtte i denne Henseende. Den højtærede Statsminister sagde, at Hr. H. P. Hanssen var den, der stærkest havde taget til Orde derfor. Derom skal vi ikke diskutere; jeg gaar ud fra, at Interessen er nogenlunde lige stærk i de to Partier, og skal nøjes med at konstatere, at det er os, der først har rørt ved Spørgsmaalet. Overfor Udtalelser, der er fremkommet i tysk Presse, synes jeg, det er rigtigt at fremhæve, at der selvfølgelig ikke er nogen her i Landet, som tænker paa en Undtagelseslovgivning; i hvert Fald er vi absolut sikre i den Henseende, og det er vel navnlig mod os, Mistanken vilde blive rettet. Det, som vi fra vor Side ønskede, var en Lov-

givning, som lagde Hindringer i Vejen for den Fristelse, der kan være for Udlandet til at benytte vor svækkede Valuta til at foretage Spekulationer i dansk Ejendom, og dette har naturligvis særlig Interesse, hvor der tillige blander sig et nationalt Moment ind.

Det ærede Medlem Hr. Stauning talte ogsaa om disse Forhold og kom med en Udtalelse om, at jeg havde benyttet taagede Vendinger, som vakte Mistanke. Jeg skal blot anbefale det ærede Medlem ikke at forsøge at dømme paa Mistanke, men holde sig til det, der er sagt, og det er der ikke mere Taage i end den, der mulig fra anden Side lægges ind deri.

Dernæst talte det ærede Medlem om det, jeg har kaldt for Socialdemokratiets Forsøg paa at drive privat Udenrigspolitik, og benægtede, at det var noget saadant. Ja, Ordene skal vi ikke strides om, men Kendsgerningen er jo dog ikke til at komme udenom: man søgte her at skabe en Overenskomst, som man selv tillægger Betydning for Danmarks fremtidige Stilling, og hvad er Politik andet? Naar det ærede Medlem sagde, at hvis jeg kunde fremskaffe en lignende Overenskomst med det konservative Parti i Tyskland, vilde han yde mig en uforbeholden Anerkendelse, maa jeg dertil sige, at jeg tror, det ærede Medlem er for rundhaandet med den uforbeholdne Anerkendelse, for en Overenskomst af tilsvarende Værdi for Danmark som denne vilde vist ikke være vanskelig at opnaa. Det ærede Medlem talte om det, jeg havde citeret at en tysk Socialdemokrat havde sagt, nemlig at denne Overenskomst var ikke skrevet af Diplomater, og det ærede Medlem sagde: Nej, det er den ikke, og det er netop det gode ved den. Ja, jeg maa dog sige, at naar den fremragende tyske Socialdemokrat sagde, at den ikke var skrevet af Diplomater, laa der vist noget mere deri end en blot Konstatering af, at de Herrer, der havde lavet denne Overenskomst, ikke var udnevnt til at være Diplomater. Jeg har paa Fornemmelsen, at der laa en lille Smule mere deri, og det var det, jeg ønskede at henlede det ærede Medlems Opmærksomhed paa. I øvrigt har jeg ikke rettet noget Angreb paa Socialdemokratiet i den Henseende. Jeg har sagt, at denne Overenskomst var mere *velment* end *vellykket*. Jeg har netop anerkendt, at der laa en god Villie bag ved, og vi har jo et gammelt latinsk Ord om, at man altid skal anerkende den gode Villie, selv om Evnerne paa visse Punkter svigter. Det er netop